

Hồi thứ một trăm lẻ hai

Biết mình biết người đánh đâu thắng đấy

Tám nhà sư kia đều là chấp sự tăng trong viện Giới Luật. Nhà sư đi đầu khom lưng thi lễ nói:

- Bạch sư thúc tổ! Trụ trì đại sư mời sư thúc tổ đến ngay!

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Được rồi! Ta hãy đi xem tiểu cô nương kia sống chết thế nào đã rồi sẽ đến đó.

Nhà sư nói:

- Trụ trì đại sư đang chờ trong viện Giới Luật. Kính mời sư thúc tổ lên ngay.

Vì Tiểu Bảo tức giận thóa mạ:

- Con mẹ nó! Ta đã bảo muốn đi coi vị cô nương xinh đẹp kia cái đã, người không nghe thấy hay sao?

Lúc bình thường Vì Tiểu Bảo tính tình hoà ái nhưng hiện giờ trong lòng nóng nảy, không nhịn được mở miệng thóa mạ ngay. Tám nhà sư ngơ ngác nhìn nhau, không dám cản trở đành vác giới đao đi theo sau. Vì Tiểu Bảo vừa tới thiền phòng ở đông viện đã hỏi ngay:

- Vị tiểu cô nương đó không chết chứ?

Một vị cao tăng đáp:

- Khải bẩm sư thúc! Tiểu tăng đang cố gắng cứu chữa, mong rằng gỡ được sinh mệnh cho nữ thí chủ.

Thiếu nữ áo lam đứng bên cửa sổ trở vào Vì Tiểu Bảo vừa khóc vừa mắng:

- Mọi việc đều do tên tiểu hoà thượng khốn kiếp này mà ra.

Vi Tiểu Bảo nhìn thấy cô, thò lưỡi ra một cái rồi trở gót chạy đến Viện Cẩm Giới thì thấy cửa viện mở rộng. Mấy chục nhà sư thị lập hai bên coi rất nghiêm trọng. Tám nhà sư đi kèm Vi Tiểu Bảo đồng thanh nói:

- Khỏi bẩm Phương trượng! Bọn đệ tử đã mời Hối Minh tăng đến!

Vi Tiểu Bảo thấy tình trạng oai nghiêm không khỏi mẩn thâm:

- Phải chăng đây là nơi thăm vấn lão đại gia? Tổ bà nó! Làm gì mà khệnh khạng thế!

Gã tiến vào đại đường thấy Phật tượng đang thấp 10 ngọn nến. Phương trượng Hối Thông đứng đầu ở mé tả. Một vị cao tăng to lớn đứng đầu mé hữu, không giận mà oai nghiêm. Lão chính là Trùng Thúc thiền sư, thủ toạ viện Giới Luật. Bọn Tĩnh Thế, Tĩnh Thanh 4 người đứng ở phía dưới. Hối Thông thiền sư nói:

- Sư đệ! Làm lễ đức Như Lai đi!

Vi Tiểu Bảo quỳ xuống lễ phật. Hối Thông lại hỏi:

- Câu chuyện ở ngoài quán đón khách thế nào? Phiền sư đệ nói cho thủ toạ viện Giới Luật nghe!

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu đệ nghe bọn chúng huyền não liền chạy tới coi. Còn vì lẽ gì xảy ra náo loạn, tiểu đệ không hay. Tĩnh Thế! Đầu đuôi thế nào các ngươi hãy nói đi!

Tĩnh Thế vâng lời xoay mình lại thuật:

“- Khỏi bẩm phương trượng cùng thủ toạ sư thúc! Bọn đệ tử 4 người nghe 2 nữ thí chủ đòi lên chùa liền vào quán đón khách dùng lời lẽ uyển chuyển giải thích cho 2 nữ thí chủ hay luật lệ bản tự từ trước tới nay không tiếp đãi nữ thí chủ. Nữ thí chủ lớn hơn hỏi:

- Nghe nói chùa Thiếu Lâm tự xưng là võ học chính tông lại có 72 môn tuyệt kỹ đều là hạng vô địch đương thời. Bọn tiện thiếp đến coi cho biết lợi hại thế nào?

Đệ tử liền đáp:

- Tệ tự chẳng bao giờ dám xưng là võ công vô địch thiên hạ. Các môn phái trong thiên hạ đều có chỗ sở trường. Phái Thiếu Lâm đâu dám cuồng ngông tự đại?”

Hồi Thông đại sư nói:

- Người giải thích như vậy là đúng sự thực và đặc thế!

Tĩnh Thế kể tiếp:

“ - Nữ thí chủ kia cười lạt hỏi:

- Nếu thế phái Thiếu Lâm chỉ có hư danh. Mấy môn quyền cước mèo què không bỏ làm trò cười hay sao?

Đệ tử đáp:

- Xin 2 nữ thí chủ cho hay ở môn phái nào và là cao đồ của vị tiền bối nào trong võ lâm?”

Hồi Thông nói:

- Phải lắm! Hai cô gái đến bản tự sinh sự lại coi võ công bản phái không vào đâu thì tất lai lịch lớn lắm. cần phải hỏi cho rõ lai lịch bản phái của họ!

Tĩnh Thế lại kể tiếp:

“- Nữ thí chủ kia liền hỏi:

- Người muốn biết môn phái cùng lai lịch của bọn ta ư? Cái đó dễ lắm, chỉ coi một cái là biết ngay.

Đột nhiên cô tát đệ tử cùng Tĩnh Thanh sư đệ 2 tát. Cô ta ra tay rất mau lẹ, đệ tử chưa kịp phòng bị nên không tránh khỏi, rất lấy làm xấu hổ. Tĩnh Thanh sư đệ hỏi:

- Sao 2 nữ thí chủ lại động thủ đánh người?

Cô gái kia cười đáp:

- Các người hỏi lai lịch môn phái, khẩu thuyết vô bằng. Ta ra tay để các người nhìn thấy là biết.

Cô nói đến đây thì Hồi Minh sư thúc tổ tới nơi.”

Trùng Thúc thiên sư hỏi:

- Nữ thí chủ kia ra tay đánh người đã dùng thủ pháp gì?

Tĩnh Thế, Tĩnh Thanh cúi đầu xuống thấp:

- Bọn đệ tử không nhìn rõ.

Trùng Thức hỏi 2 nhà sư kia:

- Các người không bị đánh có nhận ra thủ pháp của nữ thí chủ đó không?

Hai nhà sư đáp:

- Bọn đệ tử chỉ nghe 2 tiếng “bốp, bốp” biết là 2 vị sư huynh bị đánh, dường như bàn tay và thân hình y không chuyển động.

Trùng Thức nhìn Phương trượng chờ chỉ thị. Hối Thông ngẫm nghĩ một lát rồi nhìn chấp sự tăng nói:

- Đi mời 2 vị thủ tọa viện Đạt Ma và Bát Nhã Đường đến đây!

Chẳng mấy chốc 2 vị thủ tọa tới nơi. Thủ tọa viện Đạt Ma là Trùng Tâm đã cầm đầu Thập bát La hán lên Ngũ Đài Sơn viện trợ chùa Thanh Lương và có mối giao tình với Vi Tiểu Bảo. Trùng Quan thiền sư, thủ tọa Bát Nhã Đường là một vị lão tăng vào chùa tu hành từ lúc 10 tuổi, đến nay đã 80 mà chưa ra khỏi chùa 1 bước. Hai thủ tọa nhìn Phương trượng thì lễ. Hối Thông hỏi:

- Có 2 vị nữ thí chủ đến bản tự sinh sự, không hiểu họ ở môn phái nào. Hai vị kiến văn quảng bác nên mới mời tới đây để cùng nhau nghiên cứu.

Hối Thông đem thuật lại những việc đã qua. Trùng Tâm nói:

- Cả 4 tên sư diệt đều không thấy họ ra tay mà 2 người bị đánh 2 cái bạt tai. Môn võ công này trong “Thiên diệt thủ” đã có rồi. “Hối phong chương” của phái Võ Đang, “Lạc nhận quyền” của phái Côn Luân, “Phi phụng thủ” của phái Không Động cũng đề có thủ pháp này.

Hối Thông hỏi:

- Y chỉ đánh 2 chương thì không thể nhận ra của môn phái nào được. Sư đệ! Tại sao sư đệ động thủ với chúng?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Vì cô nương áo lam kia vịn trật tay 4.. 4 nhà sư.

Hối Thông bảo:

- Phải rồi! Tay chân các người bị vịn trật khớp trong trường hợp nào nói tường tận cho các vị đây nghe đi.

Lúc này Trùng Tâm đã coi kỹ tình hình tứ chi của các nhà sư bị trật khớp và hỏi cặn kẽ thủ pháp của nữ lang. Sau cùng lão hỏi Vi Tiểu Bảo :

- Xin hỏi sư thúc! Vị cô nương đó đã vặn trật 2 cán tay của lão nhân gia như thế nào?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Lão nhân gia bị nàng tóm lấy cổ áo, lập tức toàn thân nhũn ra. Nàng nắm lấy chỗ này này..

Gã vừa nói vừa chỉ vào sau cổ. Trùng Tâm gật đầu nói:

- Đó là huyết đại truy, một yếu huyết trong thân thể con người.

Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Ta xoay người lại để gạt cánh tay nàng ra liền bị nàng đánh một chưởng vào sau lưng. Lão... lão nhân gia trong lúc bối rối rút tay về chụp loạn lên, thế nào lại chụp đúng ngực nàng. Nàng cũng hấp tấp vặn trật cánh tay lão nhân gia và đẩy té xuống đất. Nàng lại cầm dao chém loạn xà ngang. Con mẹ nó! Giết người chẳng mất vốn lãi gì. Nàng quyết tâm mưu sát thân phụ để trở thành một tiểu quả phụ.

Quần tăng nghe hần nói nhăng nói càn ngơ ngác nhìn nhau. Trùng Tâm đứng ở phía sau Vi Tiểu Bảo nhìn thấy áo tăng bào của gã bị chém 3 nhát, không khỏi giật mình kinh hãi hỏi:

- Y chém sư thúc 3 nhát đao, thương thế có nặng không?

Vi Tiểu Bảo đắc ý, nhơn nhơn đáp:

- Ta nhờ có bảo y hộ thân nên chưa bị thương. Cô bé kia đâm ta không chết chắc phải một phen bở vía, tưởng võ công của lão nhân gia cao thâm khôn lường, liền quay về giữ thế thủ. Thực ra nàng có tâm dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường thì khi nào ta lại làm khó dễ với nàng..?

Hồi Thông sợ Vi Tiểu Bảo tiếp tục nói tầm bậy nên gạt đi:

- Sư đệ! Bậy nhiều là đủ rồi!

Quần tăng đều hiểu ngay rằng sở dĩ nữ lang kia muốn tự tử chỉ vì cô bị Vi Tiểu Bảo chụp trúng ngực nên cô thẹn quá liêu mình. Còn Vi Tiểu Bảo lúc đó mạng sống như treo trên đầu sợi tóc, cứ coi 3 vết đao trên tăng bào là cũng đủ biết. Trong cơn nguy cấp, gã rút tay về chụp loạn xạ lên nắm bừa bất cứ bộ vị nào trên người địch nhân, điều đó quả là sự thực

chứ không phải gã nói dối. Huống chi võ công gã kém cỏi, bị người ta bắt giữ rồi, dĩ nhiên gã thực thân cục cựa thì ra tay còn giữ quy củ thể nào được? Trùng Thúc dụi nét mặt lại nói:

- Sư thúc! Lúc trước nghe nữ thí chủ kia mồm năm miệng mười nói là sư thúc không giữ môn quy, bần tăng cũng tưởng sư thúc cố tình phạm vào sắc giới. Nhưng thật ra đây chỉ là lúc tranh đấu mà vô tình gây nên tội lỗi, chẳng thể bảo là phạm vào giới luật. Mời sư thúc ngồi.

Trùng Thúc nói rồi chính lão tay cầm ghế đặt dưới chỗ Hối Thông. Hành động này để tỏ ra Vi Tiểu Bảo không phạm lỗi thì Viện Giới Luật không thể khiển trách gã được. Gã lại là bậc tôn trưởng trong chùa nên nhà sư phải thủ lễ. Vi Tiểu Bảo cười hì hì ngồi xuống ghế. Trùng Thúc thấy thái độ gã lẳng mạn, khinh bạc, lại nói càn nói ầu, không nhịn được nữa liền nghiêm nghị nói:

- Sư thúc tuy không phạm sắc giới nhưng khi thấy nữ thí chủ cũng nên cử chỉ thận trọng, giữ vẻ trang nghiêm mới khỏi mất phong độ của một vị cao tăng chùa Thiếu Lâm .

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Ta là một vị cao tăng thì hùng hùng hổ hổ, muốn làm gì thì làm, ai cản được ta?

Hối Thông toan tìm lời khuyên bỗng nghe Trùng Quan nói:

- Chẳng có môn phái chi hết!

Trùng Tâm lấy làm kỳ hỏi:

- Phải chăng sư huynh bảo 2 nữ thí chủ kia không ở môn phái nào?

Trùng Quan nói:

- Đó là võ công học lén. "Phạm cân thác cốt thủ" của 2 cô này bao gồm thủ pháp của 6 phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân, Không Động, Tuyết Sơn và Đĩnh Thương.

Trùng Quan ngẫm nghĩ 1 lát rồi nói tiếp:

- Ba nhát đao chém trên lưng sư thúc gồm 3 thứ đao pháp của 3 phái Nga Mi, Thanh Thành và Sơn Tây. Võ công đã phức tạp mà lại không thuần túy thì chẳng có phái nào trong thiên hạ giống như vậy.

Nguyên nhà sư Trùng Quan tuy chân không bước ra khỏi cửa chùa, nhưng đọc rất nhiều sách võ nên kiến văn mới quảng bác như vậy. Trong chùa Thiếu Lâm thì viện Đạt Ma chuyên nghiên cứu thứ võ công mà chùa chưa biết rõ. Mấy chục vị cao tăng trong Bát Nhã Đường, mỗi vị tinh thông võ công của môn phái khác. Đó là nguyên tắc có biết người biết mình mới đánh đâu thắng đó. Cuối đời nhà Tùy quần tăng chùa Thiếu Lâm đã từng giúp Lý Thế Dân đánh dẹp Vương Thế Xung. Từ đó võ công phái này vang lừng thiên hạ. Hơn ngàn năm thịnh danh vẫn không hề suy giảm. Dĩ nhiên võ công của bản phái cực kỳ rộng lớn, lại rất mực tinh thâm nhưng Bát Nhã Đường nghiên cứu các võ công của phái khác cũng là điều chủ yếu. Khi đã thông hiểu võ công của phái khác thì 1 là lấy chỗ sở trường của người để bổ xung chỗ khiếm khuyết của bản phái. Hai là khi tỷ đấu với những tay cao thủ bên ngoài thì khi mình đã biết rõ bản lĩnh của đối phương dĩ nhiên chiếm được phần tiện nghi. Các đệ tử của phái Thiếu Lâm sau khi hành hiệp giang hồ về bái kiến bản môn trước hết phải đến Giới Luật Viện để bẩm báo không phạm tội lỗi gì. Đồng thời có võ công nào của phái khác vi diệu cũng trình các nhà sư trong Bát Nhã Đường để ghi vào bút lục. Trải qua hơn ngàn năm liên tục như vậy nên võ công các phái khác trong thiên hạ chùa Thiếu Lâm đều thấy rõ ràng như trong lòng bàn tay. Dù chùa không tìm được người có tài trí tuyệt vời những cũng có thể lãnh đạo được quần hào võ lâm. Trùng Quan chuyên tâm nghiên cứu võ học, những việc ngoài đời chẳng hiểu tý gì. Suốt ngày lão suy nghĩ ngẩn ngơ nhưng khi ai hỏi đến võ công các phái thì lão phân tích 1 cách rất tinh vi. Văn nhân đọc sách quá nhiều thì thành con “mọt sách”. Trùng Quan thiền sư ở chùa Thiếu Lâm lại chuyên nghiên cứu võ học nên có thể gọi lão là “con mọt trong nghề võ”. Trùng Quan thiền sư suốt ngày chỉ nghiên cứu phân tích các chiêu thức võ công cho đồng môn mà chưa từng động thủ một chiêu nào với người ngoài bao giờ. Nói về sự hiểu biết võ học thì khắp thiên hạ không ai bằng lão nên tất cả quần tăng đều rất kính phục. Các nhà sư nghe lão nói vậy đều rất kinh dị. Trùng Tam hỏi:

- Té ra 2 vị cô nương này không ở trong môn phái nào. Vậy việc đối xử với họ rất dễ. Bây giờ chỉ cần cứu cô ta thoát chết rồi đưa họ ra khỏi chùa là không còn phải suy nghĩ gì nữa. Nhưng 2 cô còn nhỏ tuổi mà đã học được nhiều võ công của nhiều môn phái như vậy? Hãy nói trong mỗi môn phái họ chỉ cần học một chiêu cũng đã mất khá nhiều thời gian chứ không thể một sớm một chiều mà thành tựu.

Dĩ nhiên về nguyên nhân này lão không thể giải thích được nên chỉ giương mắt và ngậy người ra. Hối Thông phương trượng nói:

- Hai vị nữ thí chủ đó chắc là thông tuệ khác thường nên họ tập võ công rất mau lẹ, tưởng cũng là chuyện thường, chẳng có chi là kỳ dị. Chúng ta giải tán thôi.

Phượng trượng nói rồi đứng dậy.

Trùng Quan mỉm cười nói:

- Ban đầu bản tăng cũng cho là trong võ lâm có 1 vị cao thủ nào đó truyền dạy tuyệt nghệ cho 2 cô nương còn nhỏ tuổi, cốt ý nhục mạ bản phái nên trong lòng ngấm ngầm kinh hãi. Chùa Thiếu Lâm hưởng thịnh danh hơn ngàn năm mà mất hết oai danh vì tay chúng ta thì thật là điều đáng buồn.

Quần tăng đều gật đầu. Vi Tiểu Bảo bỗng lên tiếng:

- Theo nhận xét của ta thì võ công của phái Thiếu Lâm bất quá chỉ có vậy mà thôi!

Hồi Thông toan bước chân ra cửa, nghe gã nói thế quay đầu nhìn lại. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tĩnh Thanh! Tĩnh Thế! Các người học võ đã bao nhiêu năm?

Tĩnh Thế đáp:

- Đệ tử đã học được 24 năm còn sư đệ Tĩnh Thanh được 22 năm.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đúng lắm! Hai cô em, cô lớn bất quá 20 tuổi đi học chỗ này một chiều, chỗ kia một thức, cái bản lãnh con mèo 3 chân mà đánh cho các mấy tay cao thủ chùa Thiếu Lâm đã rèn luyện võ công hơn 20 năm té đài vãi phân, sống không đỡ gạt được, chết không có đất chôn, cầm đầu chạy không thoát. Thế thì 1 chiều, nửa thức của phái Côn Luân hay Võ Đang gì đó đem so sánh với võ công chính tông của phái Thiếu Lâm chúng ta còn ghê gớm hơn nhiều.

Bọn Hồi Thông, Trùng Thúc, Trùng Tâm đều cực kỳ bẽ mặt. Mấy lời của Vi Tiểu Bảo tuy chẳng lọt tai chút nào nhưng trong lúc nhất thời khó mà giải thích được. Trùng Quan gật đầu nói:

- Sư thúc nói rất có lý! Có lý!

Trùng Thúc hỏi:

- Sao sư huynh lại bảo là có lý?

Trùng Quan nói:

- Muốn chiết giải “Phân thân thác cốt thủ” của 2 vị nữ thí chủ đó thực ra chẳng khó khăn gì, bọn tiểu hoà thượng vào hàng chữ thông thì dĩ nhiên rồi, chỉ e Trùng Thông là còn chưa đủ công lực.

Quần tăng nghe Trùng Quan nói vậy đưa mắt nhìn nhau, lẳng lặng không lên tiếng nữa. Nên biết tăng lữ hiện nay ở hàng chữ “Trùng” có hơn 20 vị, chỉ một mình Trùng Thông là còn ít tuổi còn lại là đều đã ngoài 60. Phải mấy chục năm rèn luyện võ công mới đủ đối phó được với 2 thiếu nữ nhỏ tuổi thì dường như võ công chùa Thiếu Lâm chẳng lấy gì làm cao minh. Hối Thông giải thích:

- Võ công bản phái ban đầu rèn luyện rất bình thường, không có chi kỳ lạ, nhưng khi càng luyện càng đi vào chỗ cao thâm. Bản phái không cần sự mau chóng. Thời kỳ rèn luyện đầu tiên không bằng các phái khác mà thành như vậy.

Trùng Thúc, Trùng Tâm đồng thanh nói:

- Phương trượng nói phải lắm!

Các nhà sư ra khỏi Giới Luật Viện rồi, Vi Tiểu Bảo lắc đầu quây quây. Trùng Quan chau mày ngẫm nghĩ rồi gục gặc cái đầu. Hối Thông, Trùng Tâm đưa mắt nhìn nhau nghĩ thầm:

- Một già một trẻ này đều là đồ ngu ngốc, mặc kệ chúng!

Rồi ai nấy về phòng mình. Trùng Quan ngẩng đầu nhìn lá cây Ngân Hạnh lác đác rơi ngoài sân, ngơ ngẩn xuất thần một lát rồi ngó Vi Tiểu Bảo nói:

- Tiểu sư thúc! Sư diệt muốn đi coi vị nữ thí chủ đó xem tình trạng thế nào.

Vi Tiểu Bảo cả mừng đáp:

- Phải đấy! Ta cùng đi với lão.

Hai người đến thiền phòng ở Đông viện. Nhà sư già trị thương cho nữ lang áo lục ra nghênh tiếp. Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Vị cô nương đó liệu có chết không?

Lão tăng kia đáp:

- Xem chừng có thể trị chữa được, không đến nỗi uổng mạng.

Vì Tiểu Bảo reo lên:

- Hay quá! Hay quá!

Gã tiến vào thiền phòng thấy nữ lang áo lục đang nằm trên giường, 2 mắt nhắm nghiền, mặt không còn 1 chút khí sắc, lợt lạt như tờ giấy. Đầu cô băng bằng vải trắng. Tay phải thò ra khỏi chăn, 5 ngón tay nhỏ mà dài trắng như bạch ngọc. Đầu ngón tay đều lúm đồng tiền. Vì Tiểu Bảo trong lòng rạo rức không nhìn được nữa, muốn tiến đến gần mân mê bàn tay cô. Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Mạch cô này còn chạy không?

Đồng thời gã vươn tay ra như thể cầm mạch. Thiếu nữ áo lam đứng cuối giường thấy Vì Tiểu Bảo tiến lại, cô tức giận lớn tiếng quát:

- Đừng đụng vào người y!

Cô thấy gã không rút tay về liền thò tay trái ra chộp vào ngực gã. Trùng Quan giờ ngón tay giữa bật vào huyệt Dương Cốc tay trái thiếu nữ. Lão nói:

- Chiêu này của thí chủ là phép cầm nã của nhà họ Hắc ở Sơn Tây.

Thiếu nữ áo lam biến chiêu rất mau lẹ. Cô rút tay về, tiện đà huých khuỷu tay một cái. Trùng Quan lại bật ngón tay vào huyệt Tiểu Hải dưới khuỷu tay thiếu nữ. Thiếu nữ lại vùng tay mặt lên đánh. Trùng Quan bật ngón tay giữa ra bực bách thiếu nữ phải thu chiêu về, lùi lại 1 bước. Nữ lang vừa kinh hãi, vừa tức giận vùng song quyền như gió, chớp mắt đã đánh ra 7,8 chiêu. Trùng Quan gật đầu khen:

- Quyền thuật hay quá! Quyền thuật hay quá!

Lão bật ngón tay 7,8 cái. Thiếu nữ la lên 1 tiếng “Úi chao”. Huyệt Thanh Lãnh Uyên bên cánh tay mặt cô bị trúng một chỉ. Cánh tay này không cựa cựa được nữa. Cô phần nộ cất tiếng thóa mạ:

- Tử hoà thượng!

Trùng Quan lấy làm kỳ hỏi:

- Ô hay! Bần tăng còn sống đây sao cô lại kêu bằng “Tử hoà thượng”. Nếu bần tăng chết thì sao còn bắt được ngón tay vào nữ thí chủ?

Nữ lang thấy nhà sư võ công cao cường trong lòng không khỏi khiếp sợ nhưng miệng cô không chịu thua, mắng lại:

- Bữa nay lão còn sống nhưng ngày mai sẽ chết.

Trùng Quan ngơ ngác hỏi:

- Sao nữ thí chủ lại biết thế? Chẳng lẽ nữ thí chủ có tài biết trước những việc sẽ xảy ra?

Nữ lang háng dặng 1 tiếng rồi nói:

- Bọn thầy chùa Thiếu Lâm đều miệng bôi mỡ, lưỡi trơn tuột.

Cô cho là Trùng Quan giống cột mình chứ có biết đâu nhà sư già này võ công cao cường mà chả hiểu gì về thế sự. Suốt đời lão không bước chân ra khỏi cửa chùa, các tăng lữ đều giữ nghiêm giới luật là không nói tầm bậy. Trước nay chưa ai nói với lão 1 câu giả dối, lão tưởng khắp thiên hạ không có chuyện gì giả dối. Lão nghe nữ lang nói vậy cũng tự hỏi:

- Chả lẽ trong đồ chay bữa nay cho nhiều dầu đậu quá?

Lão đưa tay lên lau mồm lau miệng, uốn đầu lưỡi lại mà không hiểu thế nào là đầu lưỡi trơn tuột. Trùng Quan còn đang kinh ngạc lại nghe thiếu nữ quát:

- Ra đi! Đừng lảm miệng nữa làm kinh động đến y!

Trùng Quan nói:

- Chúng ta đi thôi!

Vì Tiểu Bảo ngơ ngẩn nhìn thiếu nữ nằm trên giường “ừ” 1 tiếng nhưng vẫn đứng yên. Thiếu nữ áo lam từ từ chuyển tới sau lưng gã, đưa tay đẩy 1 cái. Vì Tiểu Bảo vừa “ối” lên 1 cái đã bị hất ra khỏi phòng, ngã té huych xuống đất. Gã la rầm lên:

- Úi chao! Úi chao!

Gã tưởng chừng bao nhiêu khớp xương trong mình đều rã rời, không bò dậy được nữa.

Trùng Quan nói:

- Chiêu đó kêu bằng “Giang Hà Nhật Hạ” nguyên là chương pháp của phái Lao Sơn. Nữ thí chủ sử chưa đúng lắm.

Lão ra khỏi phòng đỡ Vi Tiểu Bảo dậy nói tiếp:

- Sư thúc! Nữ thí chủ đây phát chương này ra, mình có 13 cách đối phó. Nếu không muốn cùng y tranh đấu thì trong 6 cách tránh né, dùng cách nào cũng được. Bằng muốn đánh lại thì có 7 cách là: Câu Uyển, Thác Ngoạt, Chỉ Đàn, Phản Điểm, Mã Tý, Tà cách và Đảo Thích. Trong 7 môn này chỉ cần dùng 1 là đủ hoà giải.

Vi Tiểu Bảo bị té nặng, cả sau lưng lẫn hông đít đều đau đớn cơ hồ không chịu nổi. Gã tức quá quát lên:

- Bây giờ lão mới nói thì còn làm gì được?

Trùng Quan đáp:

- Dạ Dạ! Sư thúc dạy phải tâm. Sư điệt thật là có lỗi. giả sử sư điệt nói trước thì sư thúc không muốn làm khó dễ với nữ thí chủ mà chỉ né tránh cũng không đến nỗi bị ngã đau.

Vi Tiểu Bảo động tâm nghĩ thầm:

- 2 cô này hung dữ quá! Mai đây nhìn thấy mặt chắc các cô lại thượng cẳng chân hạ cẳng tay đánh mình thì khó lòng mà chống đỡ nổi. Ta cần nghĩ ra biện pháp nào để đối phó mới được.